

•qaurua l^puBug ajnaB UB SUIOBJ SI q SOJOJ^ 00'00029 sy jo uoiâaj aqj ui jqap
ÄABAq B japun si J'ÄBpoj, qB fanj jo a JB jg aqi jo AIOJS pBS aqj si ÄpaAod oj Ä
jua{ j (j)

—: jBqj 'ppH

•pauoipitsuoan so spay pauändun aipi
Suianjaap aiiqcn pamoio suoip^aj—uoippiisuoQ aq^ Jo suoisioad dipt Jo
aaipapaia pun a;qouosooaun 'Eanapqao si aapaafqo paavpundun aipi Suianjaap
aiiqcn pamoio suoip^aj jndiaiumu Suiqmu wajao SuiqsTjoqv ui paauauaaaQ ay/
Jo uoipay—yuapuadapui saipjodiaiumu aqi aqmu o} so os a^njsiSa] of apa^ay/
aiinbaa UOIWIISUOQ aqj Jo suoisioad—amiaaaa Jo saanos aaipauaapn apiaoad
o} SuqwJ fuauiuaaaof) —qaunaa paiauvmj a^fuauiuaaaof) —qaunaa paiauvmj a^
fuauiaqaan . aaoQ paaog dipt of sso] paiaunuij—afDfg ^qf Jo ζaopaaf aqf uiqfiin
spooS Jo ζapta aqf uo wafao qsqoqo of spay aqf Jo uoifoSpnuoad SOOS J° Z VI °N
S W papuawy—oβ S— 9ζ6I'ujnjondia— oβ S —9ζ6I'ujn0nI'd 19 ' S—1161 'W
lodiaunjq qr>Junζ —y-yp iar>d pun MSPZ '9ZZ' PI ' s ^V~0G6r 'mpup Jo
uoipnpjsuoj

2002 'ipdV W2

1002 ਜੇ» 89091 'ठीव रै डी'भे'3

stuapuodsay—'swzH&O QNV aVPNfld JO SAVIS

snsJOA

sjauoi^aj—'snaHIO ONV VI1SS SSVQ WH1VW

•pp 'npunqojy qso/nqsy % o/dnp) jnq anqvmvp aaojag

ਐੱਚ.ਐੱਠ.ਐੱਚ

•ਜਾਉਜੀਜਾਦ ਏਕ; UIOJJ sjsoa SB OOS'8 ' s M OABq pBqs
(ajBpipirea paiunpi) y ' OM ^uapuodsaq -UOIJOB JO asnBa ou âuisopsip ÄgBnpiA
puB UOIJ3B jo asnBa ajajdiuoa âojbujbuaj3B jo asnBa ajajdiuoa âojbujbuaj3B
âUIALâ JOU pUB Onâba âuiOq SJI JO punojâ aqj UO □ JQ 9J 9 I n H IA ^O HJJ M
P BWU 9 I n H IIA ζsp^O ^PTM papafeJ ÄjâuijjoaaB si pire pajaafaj aq oj a{qBi{ si
uopijad siqj, onssi ajqBuj ou sasopsip uopijad uoijaap srqjj 'uoijisojaad uoijaap
srqjj' uoijisuajpunojpijnoj Bqj os UOIJBS Suqpd qoBO onb uoijisod siq qjiM j{Bap
aABq ppioqs auoijijaj q{B JB OJOA ÁUBpapod aABq jou p;noM Áaqj jo ajBpipuBa
jaqjo aqj Áq papod uaaq aABq pynoM sajoA ÁUBIU OS puB UOIJBSâuqpd

- (2) ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਰਾਜ ਦੀ ਨੀਤੀ ਅਤੇ 'ਲੋਕਪ੍ਰਿਅ ਸਿਆਸਤ' ਦੇ ਚੱਲਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਫਤ ਬਿਜਲੀ, ਮੁਫਤ ਪਾਣੀ, ਚੁੰਗੀ ਦਾ ਖਾਤਮਾ, ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਵਰਗੇ 'ਮਾਲੀਆ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਉਪਾਅ' ਅਪਣਾਉਣ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ। 'ਆਕਟਰੋਏ' ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਕੇ, ਰਾਜ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
- (3) ਇਸ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸਰੋਤ ਲਭੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਅੰਤਰਾਲ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਜ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਹ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਇਸ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।
- (4) ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਲ 1992 ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਾਧਨ ਬਣ ਸਕਣ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਭਾਗ IX-A ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ ਲਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਸੂਚੀ 12 ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
- (5) ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਖੌਤੀ ਐਕਟ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਆਕਟਰੋਏ ਵਸੂਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਕਰ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਕੋਈ ਬਦਲਵਾਂ ਸਰੋਤ ਮੁਹੱਈਆ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪਿਆ ਹੈ। ਚੱਲ ਰਹੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਦਾ ਅਮਲ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਟਾਫ਼ ਵਿਹਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਲਸ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਲਜ਼ਾਮਬੱਧ ਐਕਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ. ਇਹ ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਹਨ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਣਗੌਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਪੰ: ੬੩)

ਮੈਸਰਜ਼ ਜੀਐਸ ਗਰੇਵਾਲ, ਐਚਐਸ ਗਰੇਵਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਚਐਸ ਤੂਰ, ਗੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਸਸੀ ਪਠੇਲਾ, ਪੀਐਸ

ਪਾਲੀਵਾਲ, ਕੇਐਸ ਡਡਵਾਲ, ਜੀਸੀ ਧੂਰੀਵਾਲਾ, ਨਮਿਤ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਮੁਨੀਸ਼ ਸਿੰਗਲ,
ਐਡਵੋਕੇਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ /

ਰਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਾਲ ਐਮ.ਸੀ. ਬੇਰੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ
ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ, ਸੰਦੀਪ ਖੁੰਗਰ, ਸ਼ੈਲੋਦਰ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਲ ਗੁਪਤਾ,
ਐਡਵੋਕੇਟ - ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.

(1) ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ 'ਕਟਰਾਏ' ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ? 2002 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 1 ਅਤੇ 2 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਰਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। 14 ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਭਾਗ IX-A? ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ।

(2) ਮਿਉਂਸਪਲ ਕੌਂਸਲਰ, ਅਤੀਤ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ; 'ਆਕਟਰੋਏ' ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਕੋਈ ਬਦਲਵਾਂ ਸਰੋਤ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਏ ਬਿਨਾਂ 'ਆਕਟਰੋਏ' ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮਨਮਾਨੀ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਭਾਗ IX-A ਰਾਜ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਜੋਂ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰੇ। ਅਣਗੌਲੇ ਐਕਟ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(3) ਸਬੰਧਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(4) ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਸਾਲ 1997 ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਕਾਲੀ-ਭਾਜਪਾ ਗਠਜੋੜ ਨੇ 'ਕਟਰਾਏ' ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਚੋਣ ਮਨੋਰਥ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਮਕਸਦ "ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਲੁਭਾਉਣਾ" ਸੀ। ਉਂਜ, 'ਆਕਟਰੋਏ' ਆਮਦਨ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਰੋਤ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(5) ਸਾਲ 2001 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਚੁੰਗੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। *ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ* ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਕਟਰੋਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਇੱਕ ਬਦਲਵਾਂ ਸਰੋਤ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 17 ਸਤੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

(6) ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਸਾਲ 2001-2002 ਦੇ ਬਜਟ ਵਿੱਚ - ਕੁੱਲ ਉਗਰਾਹੀ ਵਿੱਚੋਂ 2489.50 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਇਕੱਲੇ ਆਕਟਰੋਏ ਦਾ ਹੈ। 2000 ਲੱਖ ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰ ਰੁ. 209 ਲੱਖ; ਪਾਣੀ ਦੇ ਖਰਚੇ ਰੁਪਏ ਹਨ। 173 ਲੱਖ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 92 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਕਿਰਾਇਆ ਆਦਿ ਦੇ

ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੌਸਲ ਨੂੰ 20 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਸੰਕਟਕਾਲਾਂ 'ਤੇ 913 ਲੱਖ. ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੁਆਰਾ ਚੁੰਗੀ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਟਾਫ਼ ਨੂੰ ਕੁੱਲ ਤਨਖਾਹ 1000 ਰੁਪਏ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। 1,08,34,436 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੌਸਲ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 18 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਇਕੱਲੇ ਜ਼ਕਾਤੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ।

(7) ਸਤੰਬਰ, 2001 ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਕਤੂਬਰ 1, 2001 ਤੋਂ ਆਕਟਰੋਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਖਦਸ਼ਾ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦਿਆਂ ਕੁਝ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕੌਂਸਲਰਾਂ ਨੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 15058 ਆਫ 2001 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ 26 ਸਤੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਆਫ ਮੋਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਅੰਤਰਿਮ ਉਪਾਅ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਵੱਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(8) ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ, ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਜਿਵੇਂ। ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.ਪੀ. ਨੰ.) 2 ਵਿੱਚੋਂ 15873 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਨਾ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ 12 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਬੈਂਚ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 19359 ਆਫ 1997 ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਕਟਰਾਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਕਲਪਕ ਆਕਟ੍ਰੋਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧੀ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।" ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਮਦਨ ਦਾ ਕੋਈ ਬਦਲਵਾਂ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਸੀ ਪਰ "ਕਟਰਾਏ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ

ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।" ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਫੈਸਲਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

(9) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ।¹⁹ ਨਵੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਸਮੇਤ ਫੁਟਕਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 27 ਸਤੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ। ਮਾਮਲਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੀਟਿੰਗ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨਿਕ ਐਕਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਅਕਟ੍ਰੋਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 243 ਡਬਲਯੂ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਗਈ ਖਦਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਅੰਤਰਿਮ ਸਟੇਅ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

(10) 19 ਨਵੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਅੰਤਰਿਮ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(11) 1 ਦਸੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ, ਰਾਜ ਨੇ 2001 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 9 ਅਤੇ 10 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1976 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ, ਬਿਜਲੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

(12) ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੋਧੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਵਿੱਤ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਇਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ 28 ਨਵੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੰਤਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਲਈ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਇਸ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਵਿਕਲਪਕ ਸਰੋਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਲੀਏ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ। ਇਸ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਮੰਤਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(13) 7 ਫਰਵਰੀ, 2002 ਨੂੰ, ਆਰਡੀਨੈਂਸਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਐਕਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 2002 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ 7 ਜਨਵਰੀ 2002 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਐਕਟ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 2001 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 15873 ਵਿਚਲੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਹਵਾਲਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ।

(14) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ, "ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਡਾਵਾਂਡੇਲ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਰੁਟੀਨ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਵਿਕਾਸ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਏ ਜਾ ਰਹੇ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਕਾਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਕੱਟਣੇ ਪੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਰਕਾਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਗਰ ਨਿਗਮਾਂ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਦੇ ਬਦਲਵੇਂ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਪਿਛਲੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਝੂਠੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸਨੇ "ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਦਾਰਿਆਂ" ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ, ਨਿਗਮਾਂ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਰਿਪੋਰਟ 'ਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਸ਼ਹਿਰਾਂ' 'ਚੋਂ ਟੈਕਸ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ। ਅਖੌਤੀ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 74 ਵੀਂ ਸੋਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੇ "ਮਿਊਨਿਸਪੈਲਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ 70% ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਕੇ। ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਤਾਂ ਕੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ, ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਣਗੇ। ਅਖੌਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਬਣਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਦਮੁਖਤਿਆਰੀ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਹੈ "ਰਾਜ ਕੋਲ "ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੋਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਧ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1976

ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਸੱਤਾ ਦੀ ਰੰਗੀਨ ਵਰਤੋਂ ਹੈ।" ਚੁੰਗੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਚੋਣਾਂ ਲੜਨ ਲਈ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਗਠਜੋੜ ਦੇ ਫਾਇਨਾਂਸਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ "ਉਪਦੇਸ਼" ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ "ਚੋਣਾਂ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਫੰਡ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ" ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵਿਕਾਸ ਕਾਰਜ ਰੁਕ ਗਏ ਹਨ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ "ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ

ਅਯੋਗ ਕਾਨੂੰਨ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਅਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(15) 2001 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 15058 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, "ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੀ ਆਮਦਨ ਇੰਨੀ ਘਟ ਗਈ ਹੈ" ਕਿ ਇਹ "ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਝੱਲਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਚਨਚੇਤ ਖਰਚੇ ਜੋ ਕਿ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਸੀ। 730 ਕਰੋੜ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕੱਲੇ ਅਕਰੋਏ ਤੋਂ ਆਮਦਨ ਸੀ. 520 ਕਰੋੜ।" ਜੋ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਟੈਕਸ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਕਾਰਨ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ 1000 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟ ਗਈ ਹੈ। 730 ਕਰੋੜ ਤੋਂ ਰੁ. 230 ਕਰੋੜ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਰੀਬ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਨੇ ਪੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਥਾਪਨਾ 'ਤੇ 335 ਕਰੋੜ, ਰੁ. ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ 38 ਕਰੋੜ; ਸਵੱਛਤਾ 'ਤੇ 150 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ; ਰੁ. ਜਲ ਸਪਲਾਈ 'ਤੇ 200 ਕਰੋੜ; ਰੁ. ਸਟਰੀਟ ਲਾਈਟਾਂ 'ਤੇ 38 ਕਰੋੜ ਅਤੇ ਰੁ. ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ 'ਤੇ 42 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸਰੋਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਮਨਮਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

(16) ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਬੀ ਗੋਇਲ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਕੱਤਰ-ਕਮ-ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 133 ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ/ਨਗਰ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਚਾਰ ਨਗਰ ਨਿਗਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਚੁੰਗੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਐਕਟ ਇੱਕ ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(17) 28 ਨਵੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਬਿਜਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਆਬਕਾਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਹੇਠ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ "ਕਟਰਾਏ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਏਗੀ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ, ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਮੋਵਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ

ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਚੱਲ ਰਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ

ਕਰਨ ਲਈ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਮਦਦ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਏਗੀ। ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਛਾਂਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰੀ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਟੌਤੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਧਾਰਾ 243 ਡਬਲਯੂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿੱਤ ਸਕੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਸੰਬਰ, 2001 ਅਤੇ ਜਨਵਰੀ, 2002 ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਫੰਡ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

(18) ਕਟੌਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਲ-ਵਰਧਿਤ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵੱਲ ਵਧਣ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਆਪਕ ਕਵਾਇਦ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਆਕਟੂਏ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਲੋੜੇ ਬੋਝਲ ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕਤ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਕਾਫੀ ਖ਼ੁਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਸਰੋਤ ਵਜੋਂ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਕਟਰਾਏ ਇੱਕ ਮਾਲੀਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਿਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਆਕਟਰਾਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।" ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ 73 ਵੀਂ ਅਤੇ 74 ਵੀਂ ਸ਼ੇਖਾਂ ਨੇ ਆਕਟਰਾਏ ਸਮੇਤ ਮਿਉਂਸਪਲ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ੇਖਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਸਿਰਫ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਡੈਲੀਗੇਟ ਵਜੋਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਸਮ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(19) ਇਹ ਫੈਸਲਾ "ਸਾਰੀਆਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।" ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ 'ਚ ਬਹਿਸ ਹੋਈ। ਬਿੱਲ 1 ਜਨਵਰੀ, 2002 ਨੂੰ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ ਅਨੁਸੂਚੀ R.2 ਵਜੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਕਟੂਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ "ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਵਿਕਲਪਕ ਸਰੋਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ।" ਇਹਨਾਂ ਐਕਟਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 243 ਡਬਲਯੂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ 2002 ਦੇ ਐਕਟ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 243W ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨਗਰ ਕੌਂਸਲਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਖੋਹੀ ਗਈ। ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(20) ਇਹ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਹਨ।

(21) ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸੁਣੇ ਗਏ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਗਲਤ ਸ਼ੇਖਾਂ ਨੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ 75% ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ 243 ਡਬਲਯੂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਗਾਰੰਟੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹਨ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਠੇਕੇ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ. ਨਗਰ ਕੌਂਸਲਾਂ, ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ, ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ, ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਅਤੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪਿਆ। ਟੈਕਸ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕ

ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਲਜ਼ਾਮਬੱਧ ਐਕਟ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

(22) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਹਰਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ "ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਇੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।"

(23) ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ- ਕੀ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਐਕਟ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ?

(24) ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਸੰਸਦ ਕੋਲ ਭਾਰਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਰਾਜ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਸੰਸਦ ਦਾ ਡੈਲੀਗੇਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ-ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਹੈ।

(25) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 245 ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਘ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ "ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ" ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਾਜ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਭਾਗ III ਵਿੱਚ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ।

(26) ਆਰਟੀਕਲ 246 ਸੰਘ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਸੂਚੀ 1 ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਸੂਚੀ II ਅਤੇ III ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਸੂਚੀ III ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮਕਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

(27) ਤਿੰਨ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਏਅਰਟਾਈਟ ਕੰਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੁਝ ਓਵਰ-ਲੈਪਿੰਗ ਅਟੱਲ ਹੈ। ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ: ਸੂਚੀ II ਦੀ ਐਂਟਰੀ 24 ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ 'ਉਦਯੋਗਾਂ' ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੂਚੀ I ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀਆਂ 7 ਅਤੇ 52 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਸਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਉਦਯੋਗਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਖੇਤਰੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਖੇਤਰੀ ਗਠਜੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(28) ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇਕ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜੱਜ ਹੈ। ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੀਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹਨ।

(29) ਫਿਰ ਵੀ, ਕਈ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਉਲਟ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਕਾਰਜ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦਾ ਇੱਕ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੀਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹਨ। ਕਿਉਂ ?

(30) ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਅਸੀਮਿਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਆਮ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਅੜਿੱਕਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੰਘ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਕੋਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸੰਘ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਸੱਤਾ, ਅਦਾਲਤ ਸੱਤਾ ਹੜੱਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਆਂਇਕ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਘੋਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(31) ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪੇਂਡੂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਯੰਤਰਾਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਨੂੰ "ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ" ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 61 ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 70 ਛੋਟੇ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1976 ਨੂੰ "ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਹਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ, ਬਿਹਤਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ..." ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਲਈ ਨਗਰ ਨਿਗਮਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 90 ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਬਸ਼ਰਤੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨਿਗਮ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟੈਕਸਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਏਗਾ; ਵਾਹਨਾਂ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ 'ਤੇ; ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ 'ਤੇ; ਬਿਲਡਿੰਗ ਪਲਾਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਇਮਾਰਤਾਂ 'ਤੇ; ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਕਾਸ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਹਿਰੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ 'ਤੇ ਵਿਕਾਸ ਟੈਕਸ। ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ "ਅਜਿਹੀਆਂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ "

(32) ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਅਸਲ ਕੰਮਕਾਜ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਛਾਵਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 74 ਵੀਂ ਸੋਧ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿੱਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ

Mathura Dass Setia i: others v. State of Punjab & others 91
(Jawahar Lai Gup La, J)

ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:-

"ਆਬਜੈਕਟ ਅਤੇ ਕਾਰਨ

ਸ਼ਹਿਰੀ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਚੋਣਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਸਮੇਤ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

ਲਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦਬਾਅ, ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ, ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਕਬੀਲਿਆਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਵਰਗੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਅਦੁਕਵੀਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ, ਵਿੱਤੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਾਕਾਫੀ ਵੰਡ।

- (2) ਮੌਜੂਦਾ 2 ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਉਪਬੰਧ ਜੋੜਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹੈ। ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ, ਭਾਵ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ।

ਇਹਨਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਬਿੱਲ ਨੇ ਹੇਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ:-

“XX XX XX

- (1) ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਰਡ ਕਮੇਟੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ੋਨਲ ਕਮੇਟੀਆਂ:
- (2) ਵਿੱਚੋਂ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਂਟ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲਾਂ ਤੋਂ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੇ ਠੋਸ ਵਿੱਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨੋਨੀਤ ਟੈਕਸਾਂ, ਡਿਊਟੀਆਂ, ਟੋਲ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ, ਜਾਂ ਨਿਯੋਜਨ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਫੀਸ;
- (3) ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਂਟ-ਇਨ-ਏਡ ਵੀ। ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਫੰਡ >

- (33) 73 ਵਾਂ ਅਤੇ 74 ਵੀਂ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ, ਲੋਕਤੰਤਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਲਿਜਾਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ 4 ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸੂਬੇ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਿੱਧੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਸੀਟਾਂ ਦਾ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ, ਚੋਣਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ।

(33) ਧਾਰਾ 243P ਤੋਂ 243ZG ਵਾਲੇ ਭਾਗ IXA ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ (74 ਵੀਂ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1992 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ 1 ਜੂਨ, 1993 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਰਟੀਕਲ 243P ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (ਈ) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ 'ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ' ਦਾ ਮਤਲਬ "ਧਾਰਾ 243Q ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਸਵੈ-

Mathura Dass Setia i: others v. State of Punjab & others 93
(Jawahar Lai Gup La, J)

ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੰਸਥਾ" ਲਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 243U ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਹਰੇਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ... ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ "

(34) ਆਰਟੀਕਲ 243W ਜਿਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਪਬੰਧ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: -

“ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ-

(a) ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਵਾਲੀਆਂ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀਆਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਨੂੰ-

(i) ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ;

(ii) ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਰੂਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ

(b) ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੀਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬਾਰੂਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ।

(35) ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਰੂਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ 1 ਵਿੱਚ 3 ਮਾਮਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: -

1. ਸ਼ਹਿਰੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਸਮੇਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ।
2. ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਨਿਯਮ।
3. ਆਰਥਿਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ।
4. ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਪੁਲ।
5. ਨਿਵਾਸ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ।
6. ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ, ਸਵੱਛਤਾ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਠੋਸ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਪ੍ਰਬੰਧਨ।
7. ਫਾਇਰ ਸਰਵਿਸਿਜ਼।

8. ਸ਼ਹਿਰੀ ਜੰਗਲਾਤ, ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ।
  9. ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ: ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਰਗ, ਅਪਾਹਜ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਸਮੇਤ।
  10. ਝੁੱਗੀ-ਝੋਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਅਪਗ੍ਰੇਡੇਸ਼ਨ।
  11. ਸ਼ਹਿਰੀ ਗਰੀਬੀ ਦੂਰ ਕਰਨਾ।
  12. ਪਾਰਕਾਂ, ਬਗੀਚਿਆਂ, ਖੇਡ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਅਤੇ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ।
  13. ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ, ਵਿਦਿਅਕ ਅਤੇ ਸੁਹਜਾਤਮਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ।
  14. ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਅਤੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੇ ਮੈਦਾਨ; ਸਸਕਾਰ, ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਅਤੇ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ।
  15. ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਤਾਲਾਬ; ਜਾਨਵਰਾਂ ਲਈ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ।
  16. ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਮੇਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਕੜੇ।
  17. ਸਟ੍ਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ, ਪਾਰਕਿੰਗ ਲਾਟ, ਬੱਸ ਅੱਡਿਆਂ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸਹੂਲਤਾਂ ਸਮੇਤ ਜਨਤਕ ਸਹੂਲਤਾਂ।
  18. ਬੁੱਚੜਖਾਨੇ ਅਤੇ ਟੈਨਰੀਆਂ ਦਾ ਨਿਯਮ।
- (36) ਅਨੁਛੇਦ 243Y ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-
- “(1) ਆਰਟੀਕਲ 243 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਠਿਤ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨ- ਮੈਂ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਵੀ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ-
- (a) ਉਹ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-
    - (I) ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸਾਂ, ਡਿਊਟੀਆਂ, ਟੋਲ ਅਤੇ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਕਮਾਈ ਦੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ, ਜੋ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਕਮਾਈ;
    - (II) ਟੈਕਸਾਂ, ਡਿਊਟੀਆਂ, ਟੋਲ ਅਤੇ ਫੀਸਾਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਜੋ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ;
    - (III) ਰਾਜ ਦੇ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਫੰਡ ਤੋਂ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਂਟ-ਇਨ-ਏਡ;
  - (b) ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਉਪਾਅ;
  - (c) ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਵਿੱਤ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ

ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ।

- (d) ਰਾਜਪਾਲ ਇਸ ਲੇਖ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਰ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆਤਮਿਕ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰੇਗਾ।"

(37) ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

(38) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 74 ਵੀਂ ਸੋਧ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪੈਲਟੀਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ

ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਹਲਕਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਧੀ ਚੋਣ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਰਾਜ ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਵਾਰਡ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਸੀਟਾਂ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਾਰਜਕਾਲ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਲਈ ਅਯੋਗਤਾਵਾਂ ਧਾਰਾ 243V ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਅਨੁਛੇਦ 243 ਡਬਲਯੂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮਿਉਂਸਪੈਲਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ, ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਣ। ਬਾਰੂਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ। ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਕੇ ਅਤੇ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਫੰਡ ਤੋਂ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਜਾਂ ਵੰਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਨੂੰ "ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ" ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

(39) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦਾ 75% ਟੈਕਸ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਮੂਲ ਸਰੋਤ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸਰੋਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

(40) ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਨੇ ਚੰਗੀ ਨੂੰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸ੍ਰੀ ਅਰੁਨੇਸ਼ ਸ਼ਾਕਰ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦੋ ਹੋਰ ਵਿਧਾਇਕ; ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨਗਰ ਨਿਗਮ, ਲੁਧਿਆਣਾ; ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ; ਸੰਯੁਕਤ ਸਕੱਤਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ, ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਮੋਗਾ ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, 28 ਨਵੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਹੋਈ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ

ਸਕੱਤਰ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਲਈ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਵਿਕਲਪਕ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੰਡ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਏਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

(41) ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਜਵਾਬ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੁਣਵਾਈ ਵੇਲੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ 'ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਪੱਸ਼ਟ' ਸਨ। ਉਸਨੇ ਬੇਝਿਜਕ ਮੰਨਿਆ ਕਿ "ਰਾਜ ਮੁਸ਼ੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਵਿੱਤੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਗਭਗ ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਹੇਠ ਹੈ। 62,000 ਕਰੋੜ।" ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ "ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। 430 ਕਰੋੜ।" ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਕਰਜ਼ਾ ਲੈਣਾ ਪਿਆ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਗਠਿਤ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਦਲਵੇਂ ਸਰੋਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(42) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੂਬਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭਾਰੀ ਕਰਜ਼ੇ ਹੇਠ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਵਿੱਤੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਜ਼ਾ ਲੈਣਾ ਪਿਆ। ਇਹ ਹੋਰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੱਲ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰਾਜ "ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਉਪਾਅ" ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਅਟੱਲ ਜਵਾਬ ਹੈ—ਨਹੀਂ।

(43) ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸੂਚੀ II ਦੀ ਐਂਟਰੀ 52 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਮਾਲ ਦੇ ਦਾਖਲੇ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ।

(44) ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਵਿਵਾਦ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਰਾਜ ਕੋਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ - ਕੀ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ?

(45) ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿੱਤੀ ਬਾਰੇ ਵਿੱਤ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਇੱਕ ਨੋਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਿਰਪੱਖ ਸੀ

ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਿਤੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ 1984-85 ਤੋਂ ਵਿੱਤੀ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 'ਮਾਲੀਆ ਸਰਪਲੱਸ ਰਾਜ' ਤੋਂ 'ਮਾਲੀਆ ਘਾਟੇ ਵਾਲਾ ਰਾਜ' ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।" ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਵਧਦਾ ਬੋਝ, ਭਾਰੀ ਸਬਸਿਡੀ ਵਾਲੀਆਂ ਸਮਾਜਿਕ-ਆਰਥਿਕ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਮਾਲੀਆ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਮਾਲੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਮੱਠਾ ਵਾਧਾ, ਜਨਤਕ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਦਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪੈਣਾ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਧਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਅਤੇ ਉਜਰਤਾਂ ਦੇ ਬਿੱਲ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਵਿੱਤੀ ਸੰਕਟ ਸਿਰ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ।

ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਮੁਫਤ ਬਿਜਲੀ, ਮੁਫਤ ਪਾਣੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ, ਆਕਟਰਾਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ, ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ, ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਆ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਰਗੇ ਵੱਡੇ ਮਾਲੀਏ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਉਪਾਅ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹੀ ਅਤੇ ਲੋਕ-ਲੁਭਾਊ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਰੋਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ।" ਨੋਟ ਸਵੈ-ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਇਹ ਵਿੱਤੀ ਸੰਕਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ।

(46) ਨੋਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਗੰਭੀਰ ਵਿੱਤੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਮਾਲੀਆ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਉਪਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਛਲੀ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ "ਲੋਕਪ੍ਰਿਅ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਚੱਲਣ" ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਨੇ ਕੁੱਝ ਹੋਏ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲੀ। ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਪੂਰਵਜ ਦਾ ਬੁਰਾਈ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਰਾਜ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧ ਹੈ।

(47) ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਨੋਟ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਰੀਬੀ ਵੱਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਰਾਜ ਕਦੇ 'ਸੂਗਰ' ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ 'ਸੈਡ ਸੈਕਰਾਈਨ' ਹੈ। ਅੱਜ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਰਾਜ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। 430 ਕਰੋੜ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ। ਦੇਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮਾਰਚ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ

ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਫਰਵਰੀ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਾਜ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਵਿੱਤੀ ਸੰਕਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਆਪਣੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕਮੇਟੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਦਲਵੇਂ ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੀ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਤੋਂ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(48) ਇਹ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਕੋਈ ਮਨੋਰਥ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦੇ ਕਿ ਰਾਜ ਫੰਡਾਂ ਲਈ ਭੁੱਖਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਹੇਠ ਹੈ। 62,000 ਕਰੋੜ ਇਹ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਉਧਾਰ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 2001 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.ਪੀ. ਨੰਬਰ 15058 ਵਿੱਚ ਸੀ. ਮਿਸ. 2002 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 10934 ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ 2002 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਦਰਅਸਲ, 27 ਅਪ੍ਰੈਲ 2002 ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਰਥਿਕ ਤੰਗੀ ਕਾਰਨ ਮਾਰਚ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਨੇ

ਵਾਅਦੇ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸਨ।

(49) ਰਾਜ ਆਪਣੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜੱਜ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰਸੇ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਦੰਦਰੁਸਤੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਫੌਰੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ। ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਆਰਥਿਕਤਾ ਆਮਦਨ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸਰੋਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ 'ਉੱਪਰ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ।' ਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਜ਼ੂਲ ਖਰਚੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਮਦਨ ਦੇ ਉਪਲਬਧ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

(50) ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਕਿ 'ਆਕਟਰੋਏ' ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ 'ਚ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਉਥੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਤਨਖਾਹ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਦਾ ਬੋਝ ਝੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਲਸ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਆਦਰਸ਼ ਸਥਿਤੀ। ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੱਟ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ। ਸੀਵਧਾਨਕ ਮਰਿਆਦਾ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ।

(51) ਤੋਹਫੇ ਹੜਪਣਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਚੋਣਾਂ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਵਧਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੰਗਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਮੰਨ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਅੱਧ ਤੱਕ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਕਸਰ ਪਛਤਾਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਗਲਤ ਤੋਂ ਗਲਤ, ਕਦੇ ਵੀ ਸਹੀ ਨਤੀਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ। ਬੇਅਦਬੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਹਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸੱਤਾ 'ਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(52) ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਬਲਯੂ. ਫ੍ਰੀਡਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਟੀ 'ਹੀਓਰੀ (5 ਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ 'ਚੈੱਕ' ਨੂੰ 'ਵਿਧਾਨਕ ਲਾਪਰਵਾਹੀ' 'ਤੇ ਵੀ 'ਲਾਗੂ' ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਯੂਐਸ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ (ਐਡਮਸਨ ਬਨਾਮ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ) 332 ਯੂਐਸ 46(69) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ "ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਭਿਅਕ ਸਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀਵਧਾਨਕ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "

(53) ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਨੇ ਪਾਲ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਟਰ ਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਹੈ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਜ ਨੇ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ 'ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ...' ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਐਂਡੋ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ

'ਅਮੀਰ ਕਰਨਾ।' 'ਵਧਾਉਣ' ਲਈ। ਵੀਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕੰਮਕਾਜ ਲਈ ਵਿੱਤੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ 'ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ' ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਰਾਜ ਨੇ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਲਈ ਨਹੀਂ।

(54) ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੱਥ ਜ਼ਿਕਰ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੂਚੀ II ਦੀ ਐਂਟਰੀ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੰਸਦ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ। ਭਾਗ IX ਅਤੇ IX-A ਦਾ ਸੀਮਿਲਨ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਕੇ।

(55) ਇਸ ਸੋਧ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨਿਯਤ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਾਧਨ ਬਣਨ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ। ਇਲਜ਼ਾਮਬੱਧ ਐਕਟ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਬੇਅਦਬੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੇ ਕਮੇਟੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਭਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ।

(56) ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹੈ। ਹਰ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨਕ, ਨੂੰ ਕਲਾ ਦੀ ਕਸ਼ੋਟੀ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 14. ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ 'ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਪਹੁੰਚ' ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ 'ਨਿਰਪੱਖਤਾ' ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੈ। ਕਲਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ 'ਤੇ 14 ਹਮਲੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮਨਮਾਨੀ, ਅਨੁਚਿਤ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ, ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ।

(57) ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਆਰਟ ਦੀ ਐਨਵਾਈਲ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਹੈ। 14. ਕਈ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ: AP ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ (ਦਾਖਲੇ ਦਾ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕੈਪਿਟੇਸ਼ਨ ਫੀਸ ਦੀ ਮਨਾਹੀ) ਐਕਟ, 1983 ਦਾ S. 3A , *ਉਨੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ, ਜੇਪੀ ਬਨਾਮ ਏਪੀ ਰਾਜ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।* ਇਸ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ *ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਠਾਕੁਰ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ* ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਤੀਆਂ ਆਦਿ ਲਈ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਸਬੰਧੀ 1995 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 14. *ਅਸ਼ਵਥਨਾਰਾਇਣ ਸੇਟੀ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ* ਬੰਬੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ, 1959 ਦਾ ਐਸ. 29(1) ਵੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਗੁਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(58) ਕਲਾ ਦੇ ਉਪਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 14, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੇ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਕਟ੍ਰੇਏ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਲਪਕ ਸਰੋਤ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਨੇ ਬਦਲਵੇਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਨੁਕਸਾਨ

ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਲਈ ਭਗਤਾਨ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। (1) ਏਆਈਆਰ 1993 ਐਸਸੀ 2178 (ਪਾਰਸ 173, 174 ਅਤੇ 180)

(2) 1995 (5) ਐਸਸੀਸੀ 403 ਵਿੱਚ

(3) ਏਆਈਆਰ 1989 ਐਸਸੀ 100

ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਅਯੋਗ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਭਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਜ ਕੋਲ ਭਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਫੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨੰਗੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(59) ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਹਲਕੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਰਟ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। 243W ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਐਕਟਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਜੋਂ ਨਿੰਦਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(60) ਵਿਵਾਦ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। 'ਵਿੱਤੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਘਾਟ' ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 74 ਵੀਂ ਸ਼ੇਖ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਇਹ 'ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਫੰਡ assalsocassignmentLto0 ਤੋਂ ਗ੍ਰਾਂਟ-ਇਨ-ਏਡ ਲਈ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲਾਂ ਤੋਂ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਮਨੋਨੀਤ ਟੈਕਸਾਂ, ਡਿਊਟੀਆਂ, ਟੋਲ ਅਤੇ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਨਿਯੋਜਨ ਦੁਆਰਾ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਵਿੱਤ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।' ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ 'ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ' ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ' ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ 'ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ' ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ' ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਣ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਰਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਠਿਤ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵੀ। 243Y ਨੂੰ 'ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਉਪਾਵਾਂ' ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 'ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ' ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ...'

(61) ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਇੱਛਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਕਸਦ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਰਾਜ ਨੇ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖੇ ਮਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। impugned ਐਕਟ ਸਿਰਫ ਵੀਚਿਤ। ਇਹ, 'ਅੰਦਾਜ਼' ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

(62) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ:-

- (1) ਬਹੁਤੀ ਗਰੀਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਦੁਖਦ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਇਹ ਖਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦੇ ਭਾਰੀ ਕਰਜ਼ੇ ਹੇਠ ਹੈ। 62,000.00 ਕਰੋੜ। ਇਹ ਗੰਭੀਰ ਵਿੱਤੀ ਸੰਕਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
- (2) ਇਹ ਸਥਿਤੀ 'ਲੋਕਪ੍ਰਿਅ ਸਿਆਸਤ' ਦੀ ਨੀਤੀ 'ਤੇ ਚੱਲਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਫਤ ਬਿਜਲੀ, ਮੁਫਤ ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਵਰਗੇ 'ਮਾਲੀਆ ਕੁਰਬਾਨੀ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ' ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ।

ਟੈਕਸ, ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ। 'ਆਕਟਰੋਏ' ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਕੇ, ਰਾਜ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

- (3) ਲੋੜੀਂਦੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸਰੋਤ ਲੱਭੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਅੰਤਰਾਲ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਜ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਹ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਇਸ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।
- (4) ਸੀਵਿਥਾਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਲ 1992 ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਾਧਨ ਬਣ ਜਾਣ। ਸੀਵਿਥਾਨ ਦਾ ਭਾਗ IXA ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ ਲਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਸੂਚੀ 12 ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
- (5) ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਖੌਤੀ ਐਕਟ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਆਕਟਰੋਏ ਵਸੂਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਕਰ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਕੋਈ ਬਦਲਵਾਂ ਸਰੋਤ ਮੁਹੱਈਆ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪਿਆ ਹੈ। ਚੱਲ ਰਹੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਦਾ ਅਮਲ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਟਾਫ਼ ਵਿਹਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਲਸ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਏ ਗਏ ਐਕਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹਨ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਣਗੌਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੀਵਿਥਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- (6) ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਆਕਟਰੋਏ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਬਾਰੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵਿਵਾਦ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ, ਸਬੰਧਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਬੋਲਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਸਬੰਧਤ

ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 3 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗੀ।

(7) ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਟੈਪਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਸੀਐਮਪੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(63) ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਜਵਾਹਰ ਲਾਈ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਐਨ ਕੇ ਸੂਦ

ਜੇ.ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਪੰਚਾਇਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

CWPs. ਸੰ. 2002 ਦਾ 7093 ਅਤੇ 7427

9 ਜੁਲਾਈ 2002

ਪੰਜਾਬ ਪੰਚਾਇਤੀ ਰਾਜ ਐਕਟ, 1994 - ਐੱਸ. 29-ਏ ਅਤੇ 209 - ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950 - ਕਲਾਵਾਂ। 226, 243-E ਅਤੇ ਭਾਗ IX—ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ—ਸਰਕਾਰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੋਣਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ — ਕਲਾ। 243-ਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ-ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਇਹ ਮੰਗ

Mathura Dass Setia i: others v. State of Punjab & others 103
(Jawahar Lai Gup La, J)

ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭੰਗ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਵੀਂ ਚੋਣ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ- ਨਵੀਂ ਚੁਣੀ ਗਈ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਸੀਮਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਹਿੱਸੇ ਤੱਕ - ਜੇਕਰ ਅਣਕਿਆਸੀ ਮਿਆਦ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਚੋਣ ਨਹੀਂ - S. 29-A ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ